

# Zjevení, kniha symbolů

1 Dobré ráno, přátelé. Ty ventilátory mne obtěžují. Jsme šťastni, že můžeme být dnes ráno zde a mohu kvám na několik okamžiků promluvit. A tuším, že bratr Neville nemá žádné zvláštní místo Písma pro nedělní školu, a proto chceme Duchu svatému dovolit, jak se budeme cítit vedeni — abychom začali tam, kde si to On přeje nebo ze které kapitoly bychom měli číst. Mám poněkud rád tento způsob, nejsme pak vázáni pravidlem, je to neformální, prostě to přijímáme z ruky Páně a pokračujeme.

2 Byl jsem hezky zaneprázdněn. Měli jsme skvělé shromáždění v Cadle Tabernacle. A podle mého názoru ta nejhezčí část, vyjma uzdravení, byl poslední večer, výzva k oltáři, kde se proudem valily stovky lidí a vyplnily celé prostranství před oltářem, každou uličku seshora dolů a přicházeli k Pánu Ježíši Kristu. A to je vlastně ta hlavní věc, vidět lidi, jak se znovu rodí a přicházejí do přítomnosti Boží.

3 A když se zde podívám na tuto malou skupinku, nemáme žádnou denominaci ani členství. Máme mezi sebou pouze obecenství. Pro ty, kteří přicházejí, zvěstujeme evangelium.

4 Chci dát najevo dnes ráno, že jsem poznal dva bratry, kteří sedí tamhle vzadu, které znám velmi dobře a jsou to moji dobří známí. Bratr Sothmann z Kanady, on a jeho přítel. Jsou tam odněkud, tuším, že jsou... Ty cukráři, jak se jmenuje to místo, kde bydlíš, bratře? Nemohu si... A ten bratr vedle tebe. Iowa, to souhlasí. Jedl jsem jeho bonbóny, když jsem přicházel cestou zezdola; měl bych vědět, kde bydlí, že? Jsem velmi vděčný, že mohou být dnes mezi námi jako naši přátelé na návštěvě. Chystají se, tuším, vrátit se brzy do Kanady.

5 A pak přijet znovu na další shromáždění, které bude začátkem tohoto týdne, v té druhé části týdne, a triadvacátého v Minneapolis, s křesťanskými obchodníky.

6 Ve čtvrtek večer budeme v Chicagu, v Gosper Taber... Tuším, že je to církev Filadelfia, ano, ve čtvrtek, tento čtvrtek večer v Chicagu.

7 Dnes odpoledne jsme předpokládali, že budeme u Juniora Cash'e, asi ve dvě, pokud všechno půjde plynule, za účelem posvěcení modlitebny. A vzpomínám si, jak on řekl, že tam má několik němých. Totiž, rozešla se zpráva o uzdravení něměho v Indianapolis, který byl

němý od narození, bylo mu asi osmadvacet a nikdy nemluvil a neslyšel. Dnes odpoledne tam přivedou některé němé. A jsem-li schopen se jim věnovat a modlit se za ně. Je to na jedné staré... té staré 3, staré státní silnici číslo 3, kousek od Charlestownu. Pokud se tam budu moci dostat.

<sup>8</sup> Mám některé velice náročné věci, ke kterým bych se chtěl teď dostat. Zítra pak cestovat dolů, dolů do Kentucky. Jsem docela pořádně zaneprázdněn. Potom, až budu mít tato shromáždění za sebou, budu mít krátký čas, budu mít dovolenou a vrátím se asi za šest týdnů. Mám namířeno do Kanady a pak na Západní pobřeží. A proto se za mne modlete, brzy musím vykonat mnohá rozhodnutí, opravdu závažná rozhodnutí, a proto se za mne modlete. Budu se na vás spoléhat, že se za mne budete modlit.

<sup>9</sup> Tedy, pobožnost se koná dnes večer, náš drahý, milovaný pastor, bratr Neville, byl vždy inspirován. Když jsem měl přijít ráno, uvažoval jsem, že prostě přijdu a posadím se, a budu jej poslouchat. A on patří mezi ty zdvořilé lidi, a on prostě někomu dopřeje... On dává „přednost“. Tuším, že je to v Písmu: „Poctivostí se vespolek předcházejte,“ vidíte. Mám to rád. Jsem si jist, že jsme všichni spokojeni, co se týče bratra Neville, našeho pastora, on je osobností tohoto druhu. Člověk je to, co je ve svém srdci. Chápete? A on sebe sama vyjadřuje tímto způsobem, dokazuje, kdo je.

<sup>10</sup> Byl jsem do jisté míry v... Dobře, po pravdě, prostě jsem byl po pětatřiceti minutách u konce, pak jsem byl na rozpacích, od čeho začít. Vybral jsem si v Písmu tři místa. Jedno je z 1. Petrova a druhé z knihy Judovy a jedno ze Zjevení. Od čeho bychom teď měli začít? Ať nám Pán nyní pomůže a velice a bohatě požehná, když k Němu vzhlížíme.

<sup>11</sup> Doufám, že kvůli tomu ventilátoru na vás příliš netáhne. Co? Snad, myslím, že to směřuje hlavně sem ke kazatelně. Je to tak, bratře Coxi? Ano, dobře, jsem rád. To mě dost obtěžuje, toto, nemám na hlavě žádné přikrytí. Ať... Ženám na hlavě sluší mít přikrytí; nikoli však mužům. Vlasy mi vypadly a póry se za nimi nezavřely, a pak stačí ten nejmenší průvan a během několik minut chraptím. A proto si musím dávat velice pozor. Vysoký věk s sebou něco přináší, že?

<sup>12</sup> Nuže, dobrá, pokusme se z Knihy... Obávám se, že se příliš zahloubám, pokud se pokusím dostat do Judovy epištoly, vzhledem k tomu, že to souvisí s „odporováním Chóre“ a „poblouzením Balámovým a zahynutím v odporování Choré,“ co by nás stálo určitě hodně času. Chci se modlit za nemocné, kteří zde toto ráno jsou.

13 Otevřete Zjevení a přečtěme verš nebo dva, abychom měli malé pozadí pro vyučování během několika minut, dříve než budou vycházet děti. Pak zakončíme a budeme pokračovat modlitbou za nemocné, ihned poté. Tedy, tato kniha je poslední knihou Bible. A není zde víc... Tato kniha říká: „A nikdo na nebi, na zemi ani pod zemí nemohl tu knihu vzít a otevřít ji a uvolnit tyto pečeti“ a podobně.

Žádný člověk, arcibiskup, ať je to kdokoli „není hoden“ a nemá způsob, jak to udělat.

„A přišel Beránek, který byl zabitý od založení světa, vzal knihu z pravice Sedícího na trůnu, a, protože byl hoden, otevřel knihu a uvolnil tyto pečeti.“

14 Požádejme Její, zda toto pro nás dnes ráno neuvolní a neotevře to, zatímco jsou naše hlavy na chvíli skloněny.

15 Náš nebeský Otče, jsme Ti dnes vděční za tu výsadu, přijít k Tobě cestou modlitby a za možnost věřit a mít víru, že Ty počtíš, zač požádáme. Ne proto, že to žádáme my, ale proto, že jsme poslušní tomu, co jsi řekl: „Proste; přijmete. Nemáte, protože neprosíte. Neprosíte, protože nevěříte.“ A, Otče, rádi Tě prosíme, protože věříme, že obdržíme, oč jsme Tě žádali.

A první věc, Otče, prosím za sebe, aby mé vlastní hříchy a hříchy tohoto shromáždění dnes ráno, pokorně prosíme za odpuštění všech hříchů neposlušnosti, hříchu nedbalosti, ať je to cokoli. Modlíme se, Bože, abys právě nyní očistil naše srdce a duše ode vší nepravosti, všeho hříchu a přestoupení. A ať v nás Duch svatý prostě obnoví pravé srdce a rozum, abychom Ti sloužili, vyslyš, Otče.

Prosíme, abys uzdravil skrze Slovo všechny nemocné a postižené: „Víra přichází skrze slyšení a slyšení skrze Slovo Boží.“ A necht sestoupí Duch svatý a ujme se Slova, a dovede je přímo do těchto nových, občerstvených, čistých srdcí, a zaseje s velikou vírou, a pozvedne je výš, a výš na této cestě, dokud se nenaleznou v přítomnosti Pána Ježíše, a nepřijmou své uzdravení a požehnání, které žádají. Protože to je to, proč jsme přišli, modlit se k Tobě a žádat Tě a nechat se očistit, a obmýt, a uzdravit, a postavit opět do služby, Pane, abychom Ti sloužili v každém malém koutku, kam jsi nás Ty poslal. Prosíme o to ve Jménu Pána Ježíše, Božího Syna. Amen.

16 Kniha Zjevení byla zapečetěním posledního svědectví Pána Ježíše. A byla dána... První kapitola, tam začneme. Uvažoval jsem o tom, že bychom mohli začít v některém jiném symbolu. Tedy, celá

tato kniha je napsána v symbolech. Stěží je k nalezení něco tak bezprostředně spojeného se Slovem, kde to můžete umístit a říct... Je to skrze symboly. A Bůh má způsob, jak to provést a účel, proč to činí. Bůh nedělá nic, aniž by za tím neměl nějaký účel. A troufá si někdo... To je teď třída. Troufá si někdo pomyslet, za jakým účelem to On udělal? Zde to je; aby to mohl „skrýt před očima moudrých a opatrných, a zjevit to maličkým, takovým, kteří jsou schopni se poučit.“ Není-li On laskavý, že nás takovými učinil?

17 Tak tedy, kdyby významní učenci, a tak dále, měli celé evangelium v takové formě, jak je uspořádali, museli bychom se před tím poklonit a oni by pak šli, a udělali z toho různé tradice a věci, a pro nás by nastala hrozná doba. Oni by se pak postavili a pronesli svou řeč jejich vědeckým způsobem, až, ejhle, vše by přeletělo nad našimi hlavami, a my bychom z Toho nic nevěděli.

Jsmo však velice vděční, že náš laskavý nebeský Otec prokázal milosrdenství chudým a ngramotným, jako jsem já sám, a zaslíbil mi a tobě, že když se skloníme a poprosíme, On Sám se nám zjeví. Není to nádhera?

Všechna naše věrovyznání a naše emoce, a vše co máme, to vše je pouze přidáno.

18 Člověk je schopen udělat pouze jednu věc, aby poznal Krista: „Uvěř v Pána Ježíše celým srdcem a budeš spasen.“

A proto nyní máme různé způsoby křtů a různá věrovyznání, a nejsme zajedno v tom, co děláme, a ustanovujeme různé věci. Ale to vše je lidského původu. Prostě se něčeho chopíme a již z toho nebo z něčeho jiného vyvozujeme závěry, presbyteriáni, a evangelíci, a fundamentalisté, a tak dále, a letniční, a svátostní, a kalvinisté, a oni všichni mají nepatrné teorie, a oni si je hýčkají, a dělají z nich doktríny.

Skutečně, zbývá pouze jedna věc: „Věřit v Pána Ježíše.“

„Zkoumáte Písma, ona svědčí o mně,“ řekl Ježíš.

19 Tedy, jak jednoduché to je, tedy, nezáleží na tom, jak ngramotná (to znamená „nevzdělaná“) ta která osoba může být, oni mohou být tak svatí a zbožní jako arcibiskup. Rozumíte? Není to nádherné? Nezáleží na tom, jak jsi sklíčený, jestli jsi mocnář nebo jsi možná prostitutka, Bůh tě přesto miluje a zemřel stejně tak za prostitutku jako zemřel za mocnáře. Vidíte? Ano. Měli byste se nad těmito věcmi pozastavit, pak se všechno změní. Že ano? Změní se vás

mentální postoj. Změní se váš názor na Boha.

20 Někdy se zde přespříliš opíráme o vyvolení. Je to důvod, proč jsem se tomu dnes ráno vyhnul, z Petrovy, protože jsem zde posledně několikrát velice tvrdě zdůrazňoval vyvolení, pomýšlel jsem, snad se tomu trochu vyhnu, jelikož si budete myslet... Nechtěl bych nic popohnat do semene. Ale věc, o které zde uvažují, někdo řekne: „Bratře Branhame, jestliže Bůh, vyvolení ano, a jestliže je on povolán k vyvolení, dobře, pak, ach, mohu zkrátka dělat vše, co se mi líbí.“ Dobře, to poukazuje, že nejsi vyvolený. Ano. Přesně. Chápete?

21 Jinak bys Jej velice miloval, při pomyšlení, že On tě tak velice miloval, když jsi nestál za lásku, a dřív, než jsi s tím měl co dělat, On tě vyvolil. Jak bys toto mohl odmítnout? Jakže, mně to připadá, že vyvolení je postaveno o tolik výš než Zákon. Pak, poté by to zavedlo legalistický názor. Co, to by převyšovalo vše; při pomyšlení, že když jsem nestál za lásku, On mne miloval. Při pomyšlení, že když jsem si nebyl s to pomoci, On mne pozvedl a spasil, Svou milostí. Jsem povinen být natolik vděčný, že Mu budu sloužit a milovat Jej. Vidíte? Takový pocit k Němu chováme, když sečteme všechna tato požehnání.

22 A pomyslete, co kdyby Bůh řekl: „Tudíž, pouze ti, kteří mají nějaký vysokoškolský diplom nebo přinejmenším dva stupně na fakultě, mohou být Mými učedníky?“ Dobrá, co bychom si pak my chudí, negramotní počali? Nebo já, míním totiž sebe, když říkám „my“. Tím „moji“ míním sebe a mou rodinu, rozumíte. Co bychom si počali? Co bychom si jeden každý z nás počal? Co by si počala ta bídná malá hospodyňka? Co kdyby On řekl: „Pouze duchovní bude spasen, pouze kazatel a nikdo víc. Ten zbytek prostě...“ Byl by On spravedlivý, pokud by dal příklad a nechal by lidi pokoušet se žít polovičatě spravedlivým životem? Co byste si počali vy nužní, obyčejná hospodyně a vy všichni? Byli byste ztraceni. Co kdyby On řekl: „Bude spasena bílá rasa a nikdo víc; tmavá rasa, hnědá rasa, žlutá rasa, nikdo z vás by už neměl co říct, všichni jste ztraceni.“ Nebylo by to hrozné?

23 Jsem tak vděčný, že On řekl: „Kdo chce, ať přijde.“ Ano, nezáleží na tom, jsi-li mladý, starý, malý, černý, bílý, hnědý, jakýkoli, prostě přijď, pij z pramene Páně, zadarmo. Nemusíš za to nic platit, vůbec nic. A pamatuj, poté, co bylo dáno poznání, nadále nemůžeš přijít, dokud tě On nepovolá a nevyvolí. Je to tak. „Nikdo nemůže.“ On zde říká: „Pramen je zadarmo pro všechny a nikdo nemůže přijít ke Mně, jediné když ho povolá můj Otec.“ A pak, když dojde k zaklepaní a řekne: „Zvu vás, abyste přišli se Mnou povečeřet. Děti, jen pojďte!“

<sup>24</sup> Jak bys to mohl odmítnout? Mně by to připadalo jako slabomyslnost, odmítnout takové pozvání poté, co laskavý, nebeský Otec... Není to jen obecenství zde, ale být spasen pro věčnost, žít s Ním v Jeho hojnosti, hojnosti Jeho milosrdenství, a v Jeho slávě. A zaměnit to staré, tělesné smýšlení za čisté, svaté, posvěcené! A zaměnit to staré, křehké tělo, které podléhá zániku, a zaměnit je za nesmrtelné, které nikdy nechradne! A přijmout korunu, která nikdy nevadne! A zaměnit smrt za Život! A zaměnit peklo za nebe! A zaměnit sklíčenost za štěstí, o, aj, a zve tě „přijď“! Jak bys to mohl odmítnout? Vidíte? Jak bys to mohl odmítnout? Je to hrozné při pouhém pomyslení, pouhé myšlenky odmítnutí toho. Není to tak?

<sup>25</sup> A já, ach, dělá mi to dobře, když vidím Boha, jak uzdravuje své děti, jistě. Nepochopíte mě špatně. Z jednoho důvodu jsem pozoroval, všimnete si toho později, pokoušel jsem se, všude kam jdu, když jsem pozván, vtisknout drobet kázání. Polevoval jsem v kázání příliš mnoho na úkor pomazání a práce na té věčné části... spíše nadpřirozené, totiž když jsou mi dána vidění. Je to nádherné, děkuji za ně Bohu, ale kázání Slova je přece milion mil nad tím, než když vidím chodit chromé a vidět slepé.

<sup>26</sup> Jednou večer, kdy ta paní, která tam seděla ochrnutá a s artritidou, seděla tam na židli, umírající. A Pán Ježíš ve Svém milosrdenství nad ní ukázal vidění, vyvolal ji z toho křesla. Její lékař přišel ke mně do mého pokoje a řekl: „Kazateli Branhame, chci se vás zeptat, co jste dělal?“

<sup>27</sup> Odpověděl jsem: „Nic. Byla to její víra v Pána Ježíše, která to způsobila.“

<sup>28</sup> Ó, my to milujeme. Ó, my milujeme, když hluší, němí, hluší a němí od narození, protože nikdy neřekli ani neuslyšeli nic od světa, sedí zde jako pahýl a pak slyšíte, jak se tady postaví a mluví, a slyší. Je to nádherné! Ale, ach, nelze to srovnat se ztracenou duší, když přichází, pláčem znamená cestu k oltáři a říká: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ Němý znovu zemře, ochrnutý zemře, všichni nemocní opět onemocní a zemřou. Ale duše, která je spasena, je spasena pro Věčnost, navždy, nikdy nezahyne. „Kdo slyší Má slova a věří Tomu, který Mne poslal, má nekonečný, Věčný život; a na soud nepřijde.“ On už přešel ze smrti do života, jelikož uvěřil v Pána Ježíše Krista. Amen. Není to nádherné?

<sup>29</sup> Ó, to by mělo vyústit v takovou reakci lásky, která se rozleje na celý svět, to vlastně Ježíš mínil její pomocí docílit, evangelium do

celého světa. Mělo by to proměnit lidská srdce, že nebudou schopni spát den a noc, dokud lidé nebudou spaseni.

<sup>30</sup> Pohledte na Pavla, „vězně,“ jak řekl, „Pána Ježíše,“ Žida poslaného k pohanům. Jeho lid jej vyloučil, jakmile se obrátil k pohanům. Vidíte? Ale on se stal vězněm Pána Ježíše.

<sup>31</sup> Jako kdyby to bylo v Africe. Bílý člověk tak ponižuje ty barevné, že budeš-li přistižen, že s nimi spolupracuješ: „Ó, je to hrozné!“ Vidíte, oslovují je všemožnými přezdívkami, mnozí z nich dokonce nevěří, že mají duši. A když pomyslím, že bílý člověk byl povolán, třeba muž jako Pavel, byl povolán pro spasení těchto lidí. Díky Bohu, zde v Americe a mnohých jiných zemích to není, ale já jsem tam byl. Možná k žlutému člověku: „Jděte na celý svět!“ A Pavel řekl: „Jsem vězněm Pána Ježíše, ale,“ řekl, „přisluhování své oslavuji v Pánu.“ Jak jej láska Boží přinutila jít mezi nečisté pohany, kteří byli považováni za „psy“. Ale Pavel jinými slovy řekl: „Přisluhování své oslavuji v Pánu, protože mi dal tu výsadu, sloužit ‚psům‘.“

<sup>32</sup> Sám Ježíš pohlížel na ženu pohanku, Syrofeničanku, stejně jako na nás lidi zde, a řekl: „Není správné vzít chléb dětem a hodit ho štěňatům.“

<sup>33</sup> A ona řekla: „Ano, Pane, ale právě štěňata jedí drobty, které padají ze stolu jejich pánů.“

<sup>34</sup> To Jej zasáhlo. To probudilo Ducha svatého, věda, že oči Židů měly být brzy oslepeny a On se měl obrátit k pohanům.

<sup>35</sup> Chci vám zde ukázat malé tajemství. Pán mi hojně požehnal, Jemu vzdávám čest za modlitbu za nemocné. Po léta jsem to pozoroval a zjistil jsem, že je to absolutní pravda. Nikdy, nikdy nejsem s to docílit úspěchu v modlitbě, dokud se nejdříve nedostanu do opravdového obecenství s osobou, za kterou se modlím. Musíte se ponížít a vycítit stav této osoby.

<sup>36</sup> Nedávno, v Mexiku. Chudý starý Mexičan, tmavý, prošedivělé vlasy, prošedivělý knír, nikdy, snad po celý život, se dobře nenajedl a zde přišel k pódiu; katolík, dle vyznání; měl na sobě malý přehoz, bez bot, jeho nohy byly vráscité. Ptal se na mne. A když přede mnou poklekl, pozvedl jsem ho za ruce. A on si sáhl na růženec, starý, opotřebovaný růženec, musel jej hodně třít při odříkávání modliteb. A já jsem řekl: „To nepotřebuješ, táto. Nemusíš to dělat. Dej to stranou, jen na chvíli.“ Překladatel mu to sdělil. Pak on tápal po mně. Řekl jsem: „Pojď sem, tatíku. Chci, abys věřil Pánu Ježíši.“ A on pozvedl

své staré ruce, uchopil mne za ramena a opřel si hlavu o mé rameno. Pohleděl jsem dolů na ty staré, vrásčité nohy, zaprášené, špinavé. Zul jsem svoje boty, abych viděl, jestli se mu budou hodit. Raději bych šel bosý, než vidět, jak takhle odchází. Vidíte, moje srdce s ním soucítilo. Byl slepý.

<sup>37</sup> Tak tedy, takto se do toho skutečně dostanete. Celá naše kultura selže. Všechna naše znamení selžou. Všechny naše dary zklamou. „Ale láska nikdy neselhává.“ To je zapotřebí, abychom se mohli uchopit této rukojeti.

<sup>38</sup> A pomyslel jsem: „Chudý, starý chlapík, asi stejně starý jako můj tatínek, kdyby ještě žil.“ A uvažoval jsem: „Možná má také někde dítě.“ A on něco mumlal, ale překladatel mi to neřekl. Pohleděl jsem na toho starého chlapíka. Nemohl jsem prostě... Ne v mých očích, ale v mém srdci, nemohl jsem prostě... slzel jsem. „Bídné stvoření!“ Myslel jsem: „Asi se v životě pořádně nenajedl; otrhaný.“ Vešel jsem však do jeho nitra, vešel jsem do jeho utrpení. Pomyslel jsem si: „Kromě toho, že je chudý, kromě svého stavu a utrpení, toho všeho, ještě navíc obklíčen tmou, nevidí, je slepý.“ Myslel jsem: „Ó, Bože, co kdyby to byl můj otec?“ Uchopil jsem jeho pocit. Řekl jsem: „Nebeský Otče, buď milostiv tomu bídnému slepému muži.“ To nebyla modlitba z hlavy. To bylo Něco v mém srdci, co se za to modlilo. Pohledte, pouze láska!

<sup>39</sup> A slyšel jsem, jak jde... A ti Mexičané, desítky tisíc, tam křičeli. Byl jsem zvědav, cože to je. On křičel: „Já vidím, já vidím!“ Pak se otočil a poklekl, a začal potírat mé boty, snažil se mi pohládit nohy, a já jsem jej pozvedl. A on běhal nahoru a dolů, ten starý chlapík neustále běhal. „Vidím! Vidím!“

<sup>40</sup> Co to bylo? Vejít do obecenství s ním. Láska, ona to způsobila. Ne námaha; prostě čistá, nezkažená láska. Ona porazí všechny dary vkládání rukou. Ona porazí všechny výklady a mluvení v jazycích. Ona porazí všechny... Řeknu to melodickým hlasem zpěvu. Ona porazí všechno, vejdeš-li jen v Boží lásku s osobou, již hodláš získat pro Pána Ježíše.

<sup>41</sup> „Ó,“ říkáš: „Bratře Branhame, já se nemodlím za nemocné. Má to osobu...“

<sup>42</sup> V pořádku, není-li spasen! Nepokoušej se to docílit. Duch svatý to ví lépe. Nebuď pokrytec. Ber to vážně. Usiluj o toho tvého bídného, ztraceného přítele, až prostě nebudeš schopen snést den a noc, pak jsi povinen k němu jít v lásce. A pozoruj, co učiní Duch svatý. Přitáhne jej



k tobě, pokaždé. „Láska Boží váže nás.“

43 Podívejme se, ještě jsem se ani nedostal k textu a už je načase, abych skončil; děti už jdou. Přečtěme přece jeden verš.

### ***Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh...***

44 To mám rád. Vy také? „Zjevení!“ Co je to za zjevení? Je to něco zjeveného. „Zjevení Ježíše Krista,“ to je to, čím je tato Bible. Tato Bible zjevuje Ježíše Krista. 1. Mojžíšova zjevuje Krista. 2. Mojžíšova zjevuje Krista. Ó, ach! Když se tam vracím, ihned se dostávám do duchovna, takto se cítím. První, druhá, třetí, čtvrtá Mojžíšova, Jozue a všechny ostatní, všechno, dokonce Noemi, Rut, Job, ti všichni jsou zjevení Ježíše Krista, aby v Něm mohla přebývat plnost, která vyplňuje všechen vesmír a čas, a vše, co drží Věčnost, je Ježíš Kristus. A všechny ty malé věci zde jsou semínka pro onen velký Den setkání, kdy lidský rod bude představen, v zmrtvýchvstání, Pánu Ježíši. „Zjevení“, Bůh zjevuje!

45 Strom zjevuje Ježíše Krista. Květina zjevuje Ježíše Krista. Posvěcený život zjevuje Ježíše Krista. Jistě. Řeknete: „Jak může květina zjevit Ježíše Krista?“ Ona na podzim umírá a zjara se probouzí. Amen. Slouží na zemi na svém místě a zkrášluje ji. Otevře své malinké srdíčko, takhle, a řekne... kolemjdoucí říká: „Ó, není to nádherné! Jaká vůně! Jaké aroma čichat tuto květinu!“ A včela proletí kolem a říká: „Vezmu si svůj díl.“ A výletník prochází kolem a vezme si svůj díl. A ona pracuje dnem i nocí, aby mohla vyzařovat a rozdělit sebe samu mezi druhé. Není divu, že Ježíš řekl: „Pomyslete na polní lilie. Nepracují ani nepředou, ale říkám vám, že ani Šalomoun ve vši své slávě nebyl oblečen jako jedna z nich.“

46 Pak, tato lilie zjevovala Krista. On byl pojmenován „Lilie z údolí, Sáronská Růže.“ Vidíte to?

47 Jak pan lilie, pastor lilie, on je nádherná škola, skvělý učitel Bible, pan lilie to je; ponoří se do tmy, do temného místa, stáhne se do tmy země. Za jakým účelem, proslavit sebe? Proslavit vše, co s ní přijde do styku. A musí se lopotit dnem i nocí, aby byla schopna vyzařovat svou krásu a uchovat si schopnost vydávání své vůně. Vyčnívá ze země dnem i nocí, aby se mohla rozdělit.

48 To je to, co dělá opravdový křesťan. Modlí se a pokoří se, setrvává před Bohem dnem i nocí proto, aby mohl rozdělit sebe sama s někým druhým. Ne to, co si uchováš, se počítá, ale to, oč se rozdělíš. Musíš rozdělit sebe sama druhým. Tak to činil Ježíš. On se vydal pro ty

druhé.

49 A toto Jeho Zjevení zde, poslední napsané Zjevení!

***Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se musí brzy stát.***

50 To je ta poslední Kniha a On poslal svého anděla, aby to ozřejmil.

***... skrze svého anděla poslal a ukázal svému služebníkovi Janovi,***

51 Ach, mohli bychom den... zabývat se týden. Všimněte si, ta kniha je Zjevením, pro „služebníky“ Boží pro poslední dobu. „Když čas je blízko,“ kdy tato Kniha bude zjevena. Tedy, zde, v této Knize, shledáváme, že tato Kniha byla zavřená, uzamčená a zapečetěná až do poslední doby. V průběhu staletí se o to pokoušeli. Pamatujte, Bible, která byla vzata z ruky Boha sedícího na Jeho Trůnu, byla zavřená a vzadu zapečetěná a nikdo na nebi, ani na zemi, nikde, nebyl hoden vzít tuto Knihu nebo otevřít její pečetě, nebo do ní dokonce nahlédnout. Ale přišel Beránek a otevřel ji.

52 Vzpomínáte si na Daniele? Daniel ke konci času viděl záblesk vidění ke konci svého působení; vidoucí vidění.

53 A pohledte zde, „skrze svého anděla poslal,“ asi šedesát let a něco po Letnicích, On zde „skrze svého anděla poslal, aby dosvědčil věci, které se mají brzy stát.“

54 Tedy, kdy vlastně byla napsána kniha Zjevení? Za prvé: byla napsána před založením světa. A Jan, pouze srdce naplněné Duchem svatým... Vidíte to?

55 Andělské bytosti spolupracují. Ó, doufám, že jste to pochopili, že to lehce proniklo tam dovnitř. Hledte! Máte-li v sobě Ducha svatého, pak jste kandidáti na spolupráci s neviditelným a nadpřirozeným světem. Není divu, že tomu lidé nemohou věřit, nikdy s tím nepřišli do styku. Nemají zde nic, pomocí čeho jsou s to věřit. Když však Duch svatý sestoupí do srdce, pak se On ihned stane dvojí bytostí: jedna je pozemská, k smrti; druhá v nebi, k životu. Amen. Ve svém těle on nadále podléhá smrti; avšak ve své duši přešel ze smrti do Života. Ve svém těle má svůj pozemský kontakt pomocí svých pěti smyslů; ve svém duchu má kontakt s Bohem skrze Ducha svatého. A Boží andělé je navštěvují, mluví s nimi, jsou posly posílanými od Boha za účelem zjevení a přinesení poselství pro jednotlivce od Boha. Zamýšlí dát první

věc na začátek. Nemůžete postavit kopuli dřívě, než jste položili základ. Rozumíte? Musíme si tedy pamatovat, že musíme položit první věc na začátek! „Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a toto vše vám bude přidáno.“

**... posílá anděly, aby ozřejmili tyto věci...**

56 Když byl Daniel blízky završení svého přisluhování, veliký prorok, provázal jej anděl. A tento anděl řekl Danielovi: „Jsi milovaný před Bohem.“ Daniel nebyl schopen promluvit, možná, tváří v tvář s Bohem, avšak Bůh poslal anděla jako prostředníka mezi ním a Bohem, aby to zprostředkoval a přinesl... Anděl, slovo anděl samo o sobě znamená „posel“.

57 Kdyby u dveří stál chlapec a klepal klepadlem, a řekl by vrátnému: „Mám zde telegram pro tu-a-tu paní a toho-a-toho pána.“ Pak je to posel, pozemský anděl.

58 Váš pastor, když stává zde za kazatelnou, slouží Slovem Božím, je to Boží anděl pro církev, posel církve. A proto pastor nemá nikdy opustit Slovo, ale má stát přímo se Slovem, jelikož On bezprostředně krmí, to je místo pastýře. Vždyť slovo pastor znamená „pastýř“. Zkontrolujte si to a přesvědčte se, zda je to pravda. Pastor je pastýřem a Duch svatý jej učinil dohlížitelem své církve a stáda, aby je krmil (čím?) Slovem Božím. Amen. Ó, je! Co...

59 Pozorujte všechna tato jména, ona něco znamenají, každé jméno v Bibli. Když pohlédneš na nějaké jméno v Bibli, ono něco znamená. Víte o tom, že Izraelovy manželky, když rodily dvanácte patriarchů... Každá jednotlivá matka, když měla děti a tyto děti se rodily, a ony sténaly, a ony přicházely v tom sténání, a dávaly jim jména právě v tom sténání; určovaly povahu těch dětí a místa jejich konečného místa odpočnutí. Každý sten, amen, pod mocí Ducha svatého!

60 Z toho důvodu bychom měli vzdychat v Duchu. Ale, to neznámá něco ze sebe dělat, ale míním opravdovou agónii za Církev. Pak Duch svatý... Pak můžete obdržet něco z opravdového mluvení v jazycích, výkladu, „Duch svatý dá vypovídat a vyslovit skrze nás steny a modlitby,“ a buďte také velmi opravdoví. Nebude dlouho trvat a něco zde bude a uvidíte, jak se to stane.

61 Pak Daniel, už končím, naposledy uviděl nějakého anděla sestupujícího dolů, jak postavil jednu nohu na zemi a jednu na moře, duha vůkol jeho hlavy. Pozvedl svou ruku a zapřisáhl skrze žijícího po

věky věků, že již více času nebude, ke konci toho času, jak mu bylo řečeno. Jinými slovy, to tělo času, ve kterém nyní žijeme od času a příchodu Knížete do toho dne; A řekl: „V tom čase se má dokonat tajemství Boží.“

<sup>62</sup> A tento svět sténá, čeká, co přinese dnešek. Lidé si nejsou vědomi tajemství Božího. Proč? Nebyli o tajemství Božím poučeni. Byli poučeni pouze o tom: „Připojte se k církvi, vepište vaše jméno do knihy, buďte dobrým kamarádem, jedněte správně se sousedem.“ To je v pořádku, musíš však poznat tajemství Boží! Nikdo ti je nemůže zjevit, kromě toho, který měl tu Knihu a Bible říká: „Nikdo nemůže nazvat Ježíše Kristem, pouze jenom skrze Ducha svatého.“ Ta vznešená, slavná Církev Ducha svatého, vzejde jednoho z těchto dnů a zazáří dosud nevídaným způsobem!

<sup>63</sup> A ty velké, evangelické noviny, do kterých dopisují arcibiskupové a ti ostatní, proslulý spisovatel, Mackay, jeden z největších, a nejnámějších na světě. Obsáhlý článek v jeho novinách v tomto měsíci, řekl: „Jestliže Katolická nebo protestantská církev ještě kdy najde Boha, posadí se u nohou letničních a bude se učit.“ Amen. Boha nelze poznat pomocí teologie! On bývá poznán skrze znovuzrození, být znovu zrozen. Letniční církev přijala a uvěřila, a nestará se o to, kdo si co o tom myslí. Oni to přijali. Avšak ďábel podstrčil nějaké padělky a pustil na to postranně stoku. A Evangelická církev poukazuje na tu stoku, poukazuje za ten vrchol, kterým je opravdové, skutečné znovuzrození letniční Církev se všemi doprovázejícími znameními a zázraky. Je to tak, avšak ďábel má své padělky, o čemž Bible říká, že to zde bude.

<sup>64</sup> Tedy pamatujte, anděl řekl Danielovi. Daniel slyšel sedm hromů. Ony promluvily svými hlasy. Daniel uchopil pero a začal psát, a anděl mu řekl: „Nepiš to!“ Amen.

<sup>65</sup> Jste připraveni? Pustíme se do toho alespoň na pět minut. Souhlasíte? Poslyšte.

<sup>66</sup> „Nepiš to!“ Jan viděl totéž, a to už bylo napsáno vně Bible; a mělo sedm Pečetí na vrchní části této Knihy a nikdo tyto Pečetě nemohl otevřít, to byly tyto hlasy. Zde je psaná Bible, která je sama o sobě tajemstvím. Avšak na zadní straně Bible, zjevení, která byla ukázána Danielovi, mluví, že mělo být vyřčeno sedm hlasů; a nikdo nebyl s to toto otevřít, nikdo nevěděl, co to je. Ale Bible říká, řekla Danielovi, stejně jako Janovi: „V těch posledních dnech, těch sedm hlasů bude oznámeno skrze opravdovou, skutečnou Církev.“ Pochopili

jste to? Můžete vidět, jak se faleš a padělek pokoušejí vši silou zadržet význačné muže od míst, jako je toto?

<sup>67</sup> Právě předevcírem odpoledne jeden z nejproslulejších evangelických mužů na celém světě seděl v mém pokoji s pláčem a přijal křest Duchem svatým; za účelem ujednání s Billy Grahamem, aby přišel do mého domu, jakmile přijede do Louisville, mám jeho jméno a věc zde, že přijde hledat a promluvit si o křtu Duchem svatým a Jeho moci. Tak tedy, necituji to; Billy řekl, řekl na určitém místě: „Stála žena, plačíc, měla velké vole,“ on řekl. A něco jím pohnulo a on přispěchal k ní a modlil se za ni. Řekl: „Co se mi to stalo?“ Ó, ach!

<sup>68</sup> Bůh v těchto posledních dnech hodlá odevšad přitáhnout opravdová srdce. Bez ohledu na to, kolik padělků a plev ďábel má, Bůh si vzbudí svou Církev právě uprostřed toho. Bude to zapečetění, tak jistě jako to, že stojím zde za kazatelnou. A ta hodina je už tady. To studené a formální se odcizuje. To evangelické a sociální evangelium, a ty ostatní věci jsou ty tam. Ta podivínská strana směřuje do takového radikálního fanatismu, že každý, byť slepý, to může vidět. Ale Bůh si vytahuje svou Církev ven!

<sup>69</sup> Obdobně jako velká vodní lilie. To malé nepatrné semínko narozené hluboko na blátivém dně, bahna, špíny, plného žabích výkalů rybníčku. A razí si cestu skrze bláto a bahno, a všechny výkaly. A stává se tou nejskvělejší věcí, které jste kdy mohli pohledět do očí, plné záře jako sluníčko.

<sup>70</sup> Tak je to s Církví živého Boha, která se narodila tam dole, uprostřed fanatismu a chaosu. Avšak ona si proklikatila cestu špínou, až se našla na vrcholu těchto věcí, očekávajíc na svá křídla k odletu. „Mnozí budou pobíhat sem a tam; a lidé, kteří znají svého Boha, budou zpytovat v onen den.“ Boží zjevení pro Jeho Církev! Buď klidné, malé stádko, stůj na svém místě. Sestra Gertie a sestra Angie měly zde ve zvyku zpívat: „Drž se dál.“ Netrap se. Bůh čeká, pokouší se a dělá nátlak, aby dostal Boží zjevené tajemství do své Církev. To je to, co nyní zadržuje příchod Kristův, ono veliké Milénium, tu velikou nadpřirozenou moc, která ve skutečnosti leží v Církvi jako rohožka.

<sup>71</sup> Mnozí se dnes ráno postaví za kazatelnou a káží sociální evangelium, avšak tam ve svém srdci opravdově věří. A, bratře, on má moc toto kázat. On chce pouze uvidět tuto sílu v její nádheře. Jsem tak rád, když vidím, jak se to uskutečňuje! Jsem tak rád, když vidím, jak se to projevuje, Zjevení Ježíše Krista!

<sup>72</sup> „Ježíš,“ Bible říká: „On je tentýž včera, dnes i na věky.“ Bůh ve svém nekonečném milosrdenství. Skrze své Slovo, nikoli skrze nějaké tajemné věci a věcičky, blouznivé, ale skrze kázání Slova, projevuje sám Sebe, jakožto vzkříšeného, živého Pána Ježíše. Činícího tytéž věci, které činil, když On byl zde na zemi, On je činí opět ve své síle a projevu. „A když budu povýšen od země, všechny potáhnu k Sobě,“ hladovějící srdcem, šlechetné lidi.

<sup>73</sup> Velká koncilní shromáždění, nedávno, 1958... Byl jsem včera požádán, abych reprezentoval nadpřirozené působení Boží před více než šesti sty delegáty z celého světa, prodlí-li Bůh do roku 1958, v Bostonu, v Massachusetts, jeden z kazatelů, znamenitý muž s plným evangeliem, David DuPlessis, řekl: „Bratře Branhame, když se sejdou pospolu všichni delegáti světa a křesťanské národy odevšad, na tom velkém světovém koncilu,“ řekl, „pouze projev Slova a přicházející moc a přítomnost ke zjevení Ducha svatého,“ řekl, „zavládne těmi evangeliíky odevšad.“

A když oni obdrží víru, žít pravým evangeliem, čas pohanů se skončí a vyústí v druhém příchodu Pána Ježíše. Bůh nemůže být spravedlivý a přitom ponechat upřímná srdce ležet ladem, a škvařit se za to v pekle. On musí být spravedlivý a musí to do nich nějak dostat. Žijeme v poslední době.

***Zjevení Ježíše Krista,... mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům,... se musí brzy stát. A on je skrze svého anděla poslal a ukázal...***

<sup>74</sup> Anděl! Jak to On hodlá ozřejmit? Bůh dal zjevení Ježíše Krista služebníkovi, proroku, na ostrově Patmos. „Zjevil skrze anděla.“ Amen. Doufám, že to vidíte. Není On úžasný?

<sup>75</sup> Pozorujte, co Jan udělá. Přečtíme další verš a zakončíme. Kterýž osvědčil slovo Boží...

<sup>76</sup> Nebyl vyhoštěn kvůli špatné náladě, neseděl tam pro sociální evangelium. Stál se Slovem. Podal svědectví! Jak může... svědčit, dokud se nejprve neprojeví Slovo, které kázal, pokud je Slovo semenem? A semeno to předvede! Jak mohu říct, že je tady pole obilí, dříve než semeno skutečně vytvoří zrna? Souhlasí to? Bůh podal svědectví skrze Jana, že kázal Slovo Boží.

***... pořídil zápis. Boží slovo a svědectví Ježíše Krista a všechno, co viděl.***

***Blaze tomu, kdo čte...***

77 Kolik z vás si přeje požehnání? Pak To čtěte! Není to skvostné?

***Blaze tomu, kdo čte, i těm, kteří slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko.***

78 Ó, je, kéž bychom teď do toho mohli proniknout! Klečíte! Kdy je čas blízko? Když Zjevení Ježíše Krista bylo zjeveno tělu Kristovu. A Kristus byl zjeven, nikoli mrtvý, nýbrž živý, žijící ve své Církvi a činí tytéž věci, které činil, totéž přísluhování, totéž evangelium, tatáž znamení, vzkříšený Kristus. Když je zjeven skrze svého anděla Církvi, tehdy je čas blízko. A v žádné době, od tehdejších dnů až k těm nynějším, nebylo tajemství Ježíše Krista zjeveno, teprve v těchto několika posledních letech. Pak, čas je blízko!

79 Pozorujte současný svět. Atomové, vodíkové, kobaltové, všechny druhy pum, jaké mají; celý svět se třese, všechno se chvěje a třese. A příroda vzdychá. Vy to víte. Já to vím. Pentagon to ví. Rusko to ví. Anglie to ví. Svět to ví. Čas je blízko! Co působí, že svět se chvěje zrovna takovýmto způsobem? Protože čas je blízko!

80 Církev je na cestě ke své svobodě, je přesným typem Izraele na jeho cestě ke svobodě, když se Izrael postavil na čistém, svatém, neposkvrněném Slově Božím. Měl stát a dát se na pochod, Mojžíš vedl děti Izraele; s nepatrným množstvím chleba, uhněteným chlebem na temeni hlavy, košer; a pochodovali k Rudému moři. Boží cesta je vedla k Rudému moři. „Dobře,“ říkali, „jak se nyní dostaneme na druhou stranu?“

81 A někdo pohleděl dozadu a řekl: „Hledte, tam někdo přichází, zvedá se prach. Tisíce a tisíce faraónových válečných vozů těsně za námi!“ Tento smíšený dav, který s nimi šel se začal chvět a třást, a co pak následovalo, nakonec zahynuli při odporování Chóre. Není pochyb o tom, že se zachvěla samotná povaha pahorků, když měly spatřit jeden z nejhorších masakrů, jaký kdy byl spatřen. Chudá, nepatrná, bezmocná skupinka lidí stojících na mořském pobřeží. Malé děti se tulí ke svým maminkám, chytají se jejich šatů. Chudák starý otec se sklání ke svému chlapci a s pláčem říká: „Synu, moje dny jsou už spočteny, nemohl bych však snést, kdybys umřel ty. Pohleď, tamhle přicházejí!“ Celá příroda, která se hrozí smrti, dokonce květiny a stromy a vše ostatní se bojí smrti. Příroda se chvěje a sténá a třese se na svých nohou, pozorujíc nastávající krvavý masakr.

82 Co Bůh vlastně činil? Ale, ó, jaké pouto! Neuvědomili si, že tam opodál stála nadpřirozená Moc, svatozář Boží, Ohnivý sloup vznášející se tam, který se postaví mezi ně a nepřátele, až přijde vhodná doba.

83 Příroda se třásla, moře znervóznělo, měsíc pohlížel rozechvělý dolů, ptáci zmizeli ze scény, zvířata prchala. „Ó, jaké vraždění bez konce! A tyto milióny lidí, kteří během několika minut zemřou.“ A všechno sténalo.

84 Avšak co udělali? Následovali stezku Boží. Sice to připadalo hloupé, připadalo to bláznivé, oni však kráčeli ve Světle. Amen. Ó! Kráčeli ve Světle! Pamatujete si, jak jsme kdysi zpívali tuto píseň?

*Budeme kráčet ve Světle,  
jděme, kde se třpytí krůpěje milosti;  
svítíce vůkol nás dnem i nocí,  
Ježíš, Světlo světa.*

85 On vstal z mrtvých. On je zde před námi. On ukázal znamení a zázraky, neklamné, ne nějaký fanatický nesmysl; ale biblické znamení a zázrak, že On je s námi, a vede nás kupředu. A my jdeme na určité místo.

86 Ať zde visí bomby, jsou zde kobaltové bomby. Ó, je! A zrovna se objevilo prohlášení o pozastavení činnosti všeho mezidenominačního a o sjednocení se pod jednu velkou evangelickou církev protestantů, kteří budou spolupracovat a sjednotí se s katolicismem za účelem boje s komunismem. Je to ďáblové dílo. Ano, pane! Bůh nikdy nebyl pro spojení státu a církve — církve dohromady. Bůh vede svou Církev a nepředpokládá, že ji povedou političtí vůdcové, dokonce ani církevní politici. Každý člověk, který se narodil z Ducha Božího je svobodný. Amen.

87 Ona je zde, přímo tady v konečném čase. Lidé se začínají rozhlížet kolem: „Dobrá, co můžeme dělat? Co jsme schopni udělat?“ Ó, jak pošetilé je říci: „Co jsme schopni udělat?“ Jen pohledte na Toho, který vede. Amen.

88 Co tedy uděláme? Bratře, ty, který máš po třicítce. Sestro, která máš šediny a táto, který sedíš vedle ní. Ty, jenž jsi nemocný a soužený. Pohleď jen na své ruce. Pokaždé, co se na sebe podíváte, uvědomujete si, že je jistá jediná věc, že zemřete. Pokaždé, když slyšíte projíždět sanitku cestou dolů, říká to: „Smrt se blíží.“ Pokaždé, když procházíš



kolem hřbitova a uvidíš pomníky, říkají: „Smrt se blíží.“ Pokaždé, co zpozoruješ, že se na tvém obličejí ukáže vráska nebo šedivý vlas, nebo shrbená záda, říkají: „Smrt se blíží.“ Ó, jak šťasten může být křesťan, i když stojí na pokraji Rudého moře!

<sup>89</sup> Mojžíš obrátil svou tvář k Bohu a začal se modlit! Ten Ohnivý sloup sestoupil dolů, postavil se mezi ně a nebezpečí. Pro ně *byl* tmou; odmítnete-li Světlo, obrátí se *pokaždé* v tmu. Stal se pro ně tmou; pro ty však byl *povelem* kupředu. A když se přiblížili k moři, moře se rozevřelo. Mohutný východní vítr přicházející právě z té strany, kde se nacházeli, vanoucí nad hlavami těch faraónových, sestoupil dolů a zapudil moře. A moře se polekalo, poněvadž Bůh nařídil přes něj stezku. Bůh projevoval svou lásku svým dětem. Občas se Mu zalíbí dostat vás do úzkých, aby mohl projevit Sebe.

Obdobně jako pastýř jednou řekl: „Zlomil jsem ovci nohu.“ Řekl: „Pročpak jsi to udělal?“

<sup>90</sup> Řekl: „Abych ji mohl krmit, milovat a dokazovat, že ji miluji.“ Zde to máte. Řekl: „Ona mě pak bude následovat.“

**... které věci měly by se díti brzo; a... zjevil to skrze svou... ruku.**

***Jan sedmi sborům, které jsou v Asii: Milost vám a pokoj (ó, je) od toho, který je a který byl, a který přichází,***

<sup>91</sup> Ježíš! Co? Pozorujte, tři věci: „Který byl, který je, a který má přijít; tentýž včera, dnes i na věky.“ Koušek dále zde v Písmech, další kapitola, On řekl... Ve stejné kapitole, On řekl...

***Ten živý. Byl jsem mrtvý, a hle, jsem živý na věky věků... A mám klíče...***

Ne nějaké církve, Petra nebo jeho katedrály v Římě, nebo episkopální, ať je to cokoli, mám klíče; to jsou klíče obecnství.

**... ale já mám klíče pekla i smrti. Amen.**

<sup>92</sup> Ó, ty Jej dnes nemiluješ? On má klíče k tvé radosti, On má klíče k tvému štěstí, On má klíče k tvému vysvobození z hrobu. „Mám klíče pekla i smrti, Hadesu. Mám otevřít to nadpřirozené, mohu otevřít to přirozené. Mám klíče pekla i smrti zde v Mé ruce.“ O! „Zde je ta otevřená studnice! Přijdi, vezmi vodu života zadarmo.“

*Je Pramen Krví naplněn,  
jež proudí z Emanuelových žil,  
a když v něm hříšník ponořen,  
je zbaven hříchů, vin.*

<sup>93</sup> Když se odtamtud vrátíš, bratře, nebudeš muset spoléhat na to, co řekne rabín, kněz nebo kazatel. Ve tvém srdci bude něco, co uzrálo k tomu, abys mohl mít obecenství, bude tam něco, co způsobilo, že staré věci pominuly a všechno nové učiněno je. Bude tam něco, co tě tam bude milovat, něco, co se nachází ve tvém srdci. Pavel řekl: „Žádné věci přítomné ani budoucí, ani nemoc, ani nebezpečí, nebude nás moci oddělit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši.“ Žádné pomluvy, vzlety, poklesky, žádná jiná věc, nic nás nemůže oddělit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši. Nemoc, hoře, hlad, hádky, nepochopení v církvi, rozdíly v názorech, ať je to cokoli, nic vás nemůže oddělit od lásky Boží.

<sup>94</sup> Nechceš se ponořit dnes, zatímco se budeme modlit? Ty, sestro, nechceš sem na moment přijít, zatímco skloníme naše hlavy ve slovech modlitby. Než se budeme modlit, zajímá mne, zda-li zde v modlitebně, uprostřed té nepočtené skupiny shromážděné dnes ráno, někdo řekne: „Bratře Branhame, pamatuj na mne, zvedám ruku.“

<sup>95</sup> Je mi líto, že jsem musel dnes ráno useknout toto poselství takovým způsobem. Ale zůstalo mi jen několik minut, protože musím být brzy na jiném místě. Další bohoslužba se končí a já musím ihned vyrazit. A dříve než odjedu, chci se modlit za nemocné.

<sup>96</sup> Ale zatímco jste zde, jste přesvědčení? Přešli jste ze smrti do života? Bylo vaše jméno skutečně, chtěl... Chtěl jsem říci, opravdu vzpomenu? Je dnes v Boží knize? A, ó, máte pokoj s Bohem? A svět a všechny staré věci pominuly, a všechny jsou nové? Je tam něco opravdového, královského, skvostného, bratrského, zbožného, něco ve tvém srdci, o čemž víš, že ti to svět nemůže dát?

Miluješ hříšníky tak, že když s nimi hovoříš, stáváš se prostě jedním z nich? Pavel řekl, že by dal svůj život, byl raději zavržen, pokud by jen Bůh spasil některé z jeho přátel — hříšníků; jinými slovy, jeho lidé, Židé, kteří se proti němu stavěli. Je to ten stejný druh náboženství, který máš dnes ráno, příteli?

Pokud ne, je zde Pramen naplněný krví, vytékající z Emanuelových žil. Skrze víru, to je jediná cesta, jak to obdržet a hříšník, jenž ponoří svou

duši v této lázni, je to Boží dílo. [Prázdné místo na pásku-vyd.] Co se stane? Je zbaven vin a poskvrn. Necháš to za zády, jako faraónova armáda zůstala vzadu za Izraelem.

<sup>97</sup> Následuj pokyny, nikoli emoce, pokyny. Kdyby se Mojžíš nechal vést lidskými emocemi, pak by se s křikem rozutekli po těch horách a faraónova armáda by je dostala. Oni se nechali vést pokyny. Bůh řekl: „Stůj tiše a pozoruj Boží slávu. Stůjte tiše. Nesmíte být podráždění. Tiše stůjte a pozorujte Boží slávu. Protože dnes bude bojovat Bůh a vy budete tiše stát.“ Oni prostě prošli napříč tím mořem. Pak ti neobřezaní, ti napodobitelé, při pokusu udělat totéž, utonuli v moři.

<sup>98</sup> Otče, Bože, to malé, malinké stádko tady dnes ráno, ale zde jsou opravdoví muži a ženy, kteří tady sedí, a to jsou Tvé děti, které Ti věří a milují Tě. Prosím, Bože, za ně. Možná Tě někteří z nich ještě nepřijali, ve skutečnosti nikdy neměli oné zkušenosti odumření všech těch starých světských věcí, žili opírajíce se o vyznání víry církve, jak jim bylo sděleno lidmi, řečeno ostatními. Možná byli pokřtěni nebo něco tímto způsobem, podle křesťanského článku víry, ale nikdy nebyli opravdově spaseni. Oni ve skutečnosti neví, co to je. Možná byli jen mentálně a emocionálně, intelektuálně domnělí křesťané, uvažující, že jsou v pořádku na základě citění, kde: „Cesta zdá se přímá člověku,“ připadá mu, že je správná, že To máš, „ale dokonání je cesta smrti.“

<sup>99</sup> Bože, ať každý muž a žena, chlapec nebo dívka, zpytuje v tuto chvíli své srdce; ne oni, ale ať je Duch svatý zpytuje. A ať se ve svém srdci rozhodnou: „Ano, věřím, že jsem byl na omylu. Ve skutečnosti jsem doposud nikdy nedospěl k tomu bodu, kde všechny tyto věci pominuly. Pak... A Otče, přijímám Tě právě teď, abys byl mojí pomocí, zatímco Ty tlučeš na mé srdce. Ty mě stále zveš, jinak bys ke mně takto nepromlouval.“

A ať pozvednou své ruce, ne kvůli mně; nýbrž k Tobě. A činíce tak, řeknou: „Od nynějška, Pane, chci sebe vést k řece sebezapření. Vedu sebe k řece smrti. Tam do hlubin se nořím, abych byl zbaven každé poskvrny a špatnosti, jež se mne drží; všech zlovyků a nečistoty, všech svých myšlenek, všech roztržek, mých hádek a svárů, zlosti a všech těchto věcí. Nořím je přímo do této lázně a až odtamtud povstanu, chci mít pocit, jak je řečeno v evangeliu, že tak má být: čistý, připravený, čisté srdce, pravá láska k mému bližnímu. Bez ohledu na to, jak krutí jsou, přesto je miluji. Chci vejít do obecenství s Tebou, dokud nebudu mít k mým nepřátelům stejné citění jako Ty; dokud to nebudu vědět, Pane.“

Neboť tu už zítra nemusíme být. Během pěti minut už tu nemusíme být a nebude zde pro nás už další příležitost. A, Bože, ať o tom muži a ženy vážně uvažují, zatímco dnes sedí v tom malém kostelíku, protože o to prosíme v Kristově jménu.

<sup>100</sup> A zatímco naše hlavy jsou skloněny, uvažují, jestli někdo nechce pozvednout ruku a říci: „Bože, pamatuj na mne, jsem ten, kdo si přeje tuto zkušenost s Tebou. Zvedám svou ruku.“ A jestliže nemáte tuto skutečnou, nespornou jistotu, zvedněte prostě ruce. Bůh vám žehnej. Bůh vám požehnej, paní. Tak tedy, všichni, kdo nemají tuto jistotu, byste měli... Bůh ti žehnej, pane; Bůh ti žehnej, sestro. Teď něco... Bůh ti žehnej, můj bratře. Bůh ti žehnej, moje sestro. Nejsi opravdově, nesporně... Pohleď, bratře, kdykoli se budeš procházet v přírodě, vše, co na tobě je, se změnilo.

„Ó, ano, věřím, bratře Branhame.“

<sup>101</sup> Avšak, je-li to pouze nějaká intelektuální záležitost, věříš, poněvadž věříš ve svém rozumu, to není ta věc, o které zrovna mluvím. Doufám, že jsi byl skutečně spasen, byl jsi zapečetěn věčnou Boží láskou tak, že jsi schopen milovat lidi, kteří za lásku nestojí a v takových místech, kde se nacházíš v jejich přítomnosti, uchop je za ruce a ne fanaticky nebo raději s fanatismem, ale svroucím, opravdovým srdcem, aby to byli schopni pocítit. Oni poznají, jestli to jen napodobuješ nebo ne. Uchop je za ruce, řekni: „Drahý, milovaný bratře. Já jsem jednal špatně. Já prosím za prominutí. Já tě miluji.“ Můžeš to takovým postojem opravdu ze srdce udělat? Můžeš?

Můžeš odložit stranou všechny věci tohoto světa pouze proto, abys sloužil? Je On ve tvém životě na prvním místě? Pokud ano, buď požehnán; a Jeho požehnání budiž s tebou. Pokud ne, přijmi Jej zrovna teď; a On tě požehná a Jeho požehnání na tobě odpočine. Nechceš, aby se na tebe pouсмál? Raději bych viděl, když se na mne pouсмěje a celý svět mnou opovrhne. Jistě, věřím, že když se On na mne pouсмěje a miluje mne, děti mne budou taky milovat; ty Jeho děti. A zmocni mne v takovém stavu, že budu schopen milovat ty, kteří za to nestojí, obdobně jako On, poněvadž jeho Duch bude ve mně.

<sup>102</sup> Ještě jednou, dříve než se pomodlíme. Pokud je tu někdo, kdo nezvedl ruku a chce být připomenut v modlitbě, ať zvedne ruku. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, sestro. Bůh ti žehnej, bratře. To je správné. Bůh ti žehnej, synu, chlapče. Hle, On tě vidí. Je o tom pořízen záznam právě teď ráno.

<sup>103</sup> Poznamenejte si má slova, pokud si mne vážíte a děláte to uctivě, a v lásce, považujete mne za Božího vidoucího, pamatujte, je to zaznamenáno v knihách v nebi. On je přítomen. Nechtěl bys přebývat tam, kde by sis ustavičně uvědomoval, že tě obklopuje neviditelný svět? Uvědomovat si, až budeš odcházet a nastupovat do auta, že andělé zaujali své místo po tvém boku. Až půjdeš tamhle k tomu muži, který je ti tak odporný, že je Duch svatý právě nad tebou a andělé tě obklopují.

„Je to pravda, bratře Branhame?“

<sup>104</sup> Tak to říká Bible. „Andělé Boží se kládou a táboří okolo těch...“ Oni se nevracejí do nebe. Táboří zde. Jsou posláni s poselstvím, aby bděli nad tebou po dobu tvé životní poutě. Ó, není to nádherné?

<sup>105</sup> Tak tedy, nebeský Otče, čas už nám nedovolí. Pociťujeme tvého Ducha, jenž se pohybuje skrze nás. A my Tě milujeme, protože Duch svatý miluje Slovo. Dostane se do Slova, vezme to Slovo a zjeví je, otevře je. Jinými slovy, On zjevuje Ježíše skrze své Slovo. Protože: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha. A to Slovo se stalo tělem, totiž Kristem.“ A to Slovo se nyní navrácí zpět a znovu zjevuje a projevuje vzkříšeného Krista, nikoli toho historického.

<sup>106</sup> Ó, Bože, nechť to Církev dnes ráno uvidí. Vždyť je to zjevení, Slovo, které je přivádí k životu. Samo Slovo zjevující vzkříšeného Pána Ježíše. A On je uprostřed nás a čeká dokud nebudeme daní dohromady, aby nás mohl vítězoslavně za pochodu uvést do Milénia, jako vítěze ve vítězství.

<sup>107</sup> Ó, Bože, požehnej těm, kteří zvedli své ruce. Oni jsou žádostiví toho líbezného života, plně posvěceného, zasvěceného, naplněného Duchem svatým, zasvěceného Bohu, obmytého krví. Touží po tom. Oni na to teď čekají. A ať Tvým prostřednictvím a ne nějakým jiným, ať sestoupí Duch svatý. A až odtud budou odcházet, ať shledají, že ty věci, na nichž někdy lpěli, jsou ty tam; ať zůstanou za námi mrtvé. Ať dnes ráno odcházejí v pokoře, blaženosti, jako u víře se milující křesťané, věřící. Ať vedou život zcela odevzdaný Tobě a až jejich život doběhne konce, nechť přijdou k Tobě, majíce tu jistotu, že přešli ze smrti do života a že poznali Krista v moci Jeho vzkříšení. Ne proto, že On je pouhou literou, slovem, cyklem nebo obdobím; ale proto, že On je živý v přítomném čase, vzkříšený Ježíš Kristus, který žije v jejich životech. Vyslyš, Pane. Prosíme o to v jeho jménu a pro Jeho slávu. Amen.

*Umírající lotr se zaradoval,  
když spatřil pramen ten. („A co se mnou?“)*

(Radujete se z toho?)

*Tam mohu já, i když tu ničemný,  
smýt všechen svůj hřích.  
Smýt všechen svůj hřích...*

(Kdy to On dokonal? Možná zrovna teď.)

*On obmyl vše...*

(„Ano, vyznal jsem se Mu, řekl jsem Mu, že toužím po tom.“ Pak to On obmyl) ... pryč

*tam mohu já, i když tak ničemný,  
smýt všechen svůj hřích.*

<sup>108</sup> Není On nádherný? Pociťujete, že jste čistí ve své duši, pociťujete, že odsouzení... Kolik z vás to cítí, zvedněte ruce na svědectví osobě sedící vedle vás. „Všechny hříchy jsou sňaty, vše je nyní pod krví. Cítím se po této stránce skutečně dobře. Uvěřil jsem v Pána Ježíše.“

*Od té doby, co jsem u víře uviděl ten přívál...*

(Jakým způsobem?)

*Skrze víru jsem uviděl ten přívál  
vytékající z Tvých ran,  
láska vykoupení je moje téma,  
a bude až do smrti.  
V pořádku, nyní všichni společně.  
Od té doby, co jsem u víře uviděl ten přívál  
vytékající z Tvých ran,  
Vykoupení... (ne jména, ne věci) ... je moje téma,  
a bude až do smrti.  
A bude až do smrti,*

*a bude až do smrti;  
láska vykoupení je moje téma,  
a bude až do...  
Pomalou, pokud můžeš, sestro.*

109 Co bude tvoje téma? „Prorocví, ta zaniknou, jazyky, ty přestanou, poznání, to bude zmařeno. Částečně totiž poznáváme a částečně prorokujeme. Potom poznám tak, jak jsem byl také sám poznán, ale jakmile přijde to dokonalé, tehdy to, co je částečné, zanikne; dokonalá, neposkvrněná láska vykoupení skrze Ducha svatého v lidské duši, která přešla ze smrti do života.“

110 Ó, cítím se opravdu skvěle. Vy také? Kolik z vás si přeje zazpívat se mnou starou píseň? Chcete to udělat? Takovou, kterou jsme kdysi před lety zpívali, když zde v modlitebně nebylo nic kromě pilin. Všichni přicházeli, posadili se, nemluvili, každý tak tiše, jak jen mohl, posadil se, přemýšlel. Přicházel pianista. Já jsem býval v modlitební místnosti, rozjímaje. A už zaznívalo:

*Tam na kříži, kde skonál můj Spasitel,  
tam jsem prosil za očištění z hříchu;  
tam na mé srdce byla použita krev;  
sláva Jeho jménu!*

111 Vzpomínáte si na tyto dny? Duch svatý sestupoval tiše a s láskou, usvědčoval hříšníky a oni přicházeli ke kříži. Zpívejme to teď všichni. Kolik z vás ji zná? Zpívejme ji teď tím staromódním stylem. Dobře.

*Sláva Jeho Jménu!  
Přemýšlím, zda na chvíli neskloníte své hlavy.  
Jsem zázračně spasen od hříchů,  
Ježíš tak blaženě přebývá uvnitř,  
tam na kříži, kde mne On objal; (Ó, ach)  
Sláva Jeho jménu.  
Skloněte svoje hlavy a modlete se.  
Pak tedy, sláva Jeho...*

112 Uvaž, jak dobrý byl On vůči tobě v mnohých zkouškách, kterými jsi procházel. Když tvé malé dítě onemocnělo, Bůh je uzdravil. Když jsi ležel v nemocnici a měl jsi dostat narkózu, co se stalo? Kdo tě převedl?

„Já jsem Pán, který tě uzdravuje.“ Pamatuješ, cos řekl, když jsi začínal v pokojíčku? Pamatuješ, když jsi oné noci uvažoval, že... tě postihne srdeční infarkt? Ó, Bože! Co On učinil?

*Sláva Jeho jménu!  
Sláva Jeho jménu!  
Tam na kříži, kde mne On objal,*

(vzal tě za slovo)

*sláva Jeho jménu!  
Nyní si to broukejme.*

<sup>113</sup> Vztáhněte teď ruku na osobu sedící vedle vás, uchopte ji za ruku a řekněte: „Bůh ti požehnej, bratře. Bůh ti požehnej, sestro. Jsem tak rád, že jsem křesťanem. Ty také?“ Podejte si ruce s někým sedícím vedle vás.

*Tam na kříži, kde mne On objal;  
sláva Jeho jménu!*

<sup>114</sup> Tento pocit mi udělá dobře. Miluji uctívání Boha v takové tichosti. Je to něco, co pro mne má skutečný význam. Prostě pocit, že je něco nablízku! Co se stalo? Celé to volání k oltáři, když tito hříšníci přijali Krista, andělé se zvedli ze svých sedadel. Vidíte, to je příčina, která působí takový pocit. Věříš tomu, bratře Hickersone?

*Ó, sláva.*

Uctívání je, když duše uctívá Boha. Slovo bylo dáno, vidte. Duch svatý teď žehná a zalévá.

*... vzácnému jménu!  
Tam na mé srdce byla použítá krev;  
sláva Jeho jménu!*

<sup>115</sup> Náš nebeský Otče, teď když ta nádherná, svatá přítomnost Svatého Ducha stojí zde, žehnajíc Tvé děti, častokrát je On musel kárat: „Protože každý syn, jež přichází k Bohu musí být nejdříve kárán



a švihán, musí se mu dostat dětské výchovy, kárání," neexistují tady žádné výjimky; vztahuje se to na jednoho každého. Snášíme-li kárání našeho Otce, pák to přinese přítomné a lahodné ovoce. Prosím, Bože, abys to dal poznat každému jednomu dítěti, ať se nevzdálí v důsledku nějaké představy, ale ať pozná, že to je Tvé požehnání pro ně. Bezelstné mléko evangelia, protékající jejich duší, mléko a med kanaánské země, nové víno povzbuzující je k víře, díkůvzdání, srdce skloněná před Tebou, zdvižené ruce, slzy stékající po tvářích v tichém a uctivém uctívání.

116 Ó, Bože, jsem tak šťasten! Ó, jak Tě miluji, Pane! Chci Ti vyjádřit své pocity, pokud jsem toho schopen v díkůvzdání. Vyjádřit skutečnou poctu mého srdce, že Ti vzdávám čest, Ty jedinečný. Miluji Tě. Častokrát ve velkých zkouškách, když jsem viděl, že letadlem házelo ve vzduchu, padalo, hroutilo se a jen kratičká modlitba a bylo to srovnáno; u vědomí, že během minuty bychom byli vydáni smrti. Stál jsem před kouzelníky a ďábly, vyzýval je a kráčel kupředu; a jen kratičká modlitba je ponechala stojící, ochromené.

Jak démoni ječeli a vycházeli z vašich dětí skrze modlitbu. Ó, tvá láska, Pane! Když ten maličký onemocní, přijde, řekne: „Tati, pomodliš se za mne?“ A vidím, jak On tiší horečku a utišuje dítě jako matka kolébající je na svém klíně. Ó, jak Ti děkujeme. Možná přichází nesnáz. Víme, když se podíváme kupředu a shledáme tam ty velké rozbouřené vlny smrti. Obdobně jako řekl David v oné době: „Nebudu se báti zlého, Ty se mnou jsi.“ Děkujeme Ti, vzdáváme Ti poctu. Když vidíme duše, přicházející k Tobě; zmrzačené a postižené a slepé, a hluché, a němé, uzdravené jako důkaz Tvé přítomnosti.

117 Požehnej toto malé posluchačstvo, teď, když jsme v očekávání. Děkujeme Ti za každou duši, která k Tobě přišla. A modlíme se, abys je dnes hojně a bohatě požehnal. A nechť ode dneška, napořád, všechny jejich zkoušky a nesnáze byly ty tam; nechť válka mezi nimi a Bohem bude právě nyní urovnána a oni smířeni s Bohem skrze krev jeho Syna, věduce, že On dal svého Syna, aby převzal válku mezi Bohem a člověkem, a smířil člověka opět s Bohem, který byl jednou nepřitelem Božím, avšak nyní byl přiveden a Bůh je přijal za své syny a dcery.

Nyní již více nejsou nepřátelé a odcizení, ale jsou milované děti. Modlíme se, abys jim to dal poznat. Ať to nepřítel nevyjme z jejich srdcí. Nechť on, ať poznají, že Ty jsi klepal na jejich srdce a oni Tě přijali, pozvednutím svých rukou. To bylo to, Pane. A my prosíme, aby

to rozpoznali a vždy Tě milovali a milovali své bližní. Neboť prosíme v Kristově jménu. Amen.

*Svítilice vůkol nás dnem i nocí,  
Ježíš, Světlo světa.  
Budeme kráčet v tom Světle,  
je to nádherné Světlo,  
přichází, kde se stkví krůpěje rosy milosti;  
svítice vůkol nás dnem i nocí,  
ó, Ježíš, Světlo světa.  
Přijďte, vy svatí u víře, prohlaste,  
že Ježíš je Světlo světa;  
pak se nebeské zvony rozezvučí,  
Ježíš, Světlo...  
Milujete Jej? Zpívejme teď, jemně.  
Budeme kráčet v tom Světle,  
je to nádherné Světlo,  
přichází, kde se stkví krůpěje rosy milosti;  
svítice vůkol nás dnem i nocí,  
Ježíš, Světlo světa.*

118 Tuším, že jsem byl zrovna naplněn tím probuzením. Ó, zpívejme ještě jednou. Chcete? Zavřeme oči a zvedneme ruce. Kanada, ať jste odkudkoli, ta malá, zdejší skupinka lidí z různých míst této země. Zpívejme nyní, zavřeme oči a zvedněme ruce.

*Budeme kráčet v tom Světle,  
je to nádherné Světlo,  
přichází, kde se stkví krůpěje rosy milosti;  
svítice vůkol nás dnem... (Ó, Bože!)  
Ježíš, Světlo světa.  
Setrvej ještě chvíli, sestro.*

119 Ve Starém zákoně, On byl Ohnivým sloupem, který vedl děti Izraele. Byl to Kristus, anděl smlouvy. Ať všichni, kteří to ví, řeknou: „Amen“ (Shromáždění říká: „Amen.“-vyd.)

120 V Novém zákoně se On zjevil v těle, aby odstranil hřích a přivedl nás zpět, abychom byli syny a dcerami Božími.

121 Jednou kráčel cestou malý, starý, drzý Žid, šel uvěznit ty, kteří

křičeli a oslavovali Boha, a prorokovali. A co jej potkalo? Nádherné Světlo. V jakém těle je Ježíš dnes? Ve Světle, ve stejném Ohnivém sloupu jako na začátku. Potkal Saule z Tarsu a Světlo se k němu přiblížilo, k jeho očím, až jej oslepilo, a řekl: „Saul, proč Mě pronásleduješ?“ Řekl: „Kdo jsi, Pane?“ Řekl: „Já jsem Ježíš.“

<sup>122</sup> Dnes, On je zde, je s námi. Máme dokonce u sebe jeho obrázek. Není On líbezný? On je tentýž včera, dnes i na věky. A co pak budeme?

*Budeme kráčet v tom Světle,*

(On dokazuje své Slovo, On žije.)

*nádherné Světlo, přichází, kde krůpěje rosy...*

Ať nemocní nyní přijdou sem, postaví se kolem oltáře, kteří chtějí, aby za ně bylo modleno.

*Svítky vůkol nás dnem i nocí,*

*Ježíš, Světlo...*

*Chci, abys zahrála „Velký Lékař“:*

<sup>123</sup> Něco mi přišlo na mysl. Pamatuji si, jednou během bohoslužby, modlil jsem se za nemocné. A byla tam paní, která s sebou na pódium přinesla malé, zmrzačené děvčátko. A Duch svatý byl přítomen. A oni... Hledte, budeme hotoví během deseti minut. A oni přinesli malé, zmrzačené děvčátko, prodělalo dětskou obrnu, říkali, že se tomu říká ochrnutí, dětské ochrnutí. Její malé nohy byly složený pod ní a nemohla chodit. Víte, kde jsem měl tuto uzdravovací bohoslužbu? Ať vám vám to připadá sebepodivněji, bylo to ve shromáždění dunkardů, ne letničních; dunkardů. Nikdo nevěděl, že jsem tam byl, žádná církev, byl jsem tam veden Pánem. Oni nevěděli nic o křtu Duchem svatým. Můžeme mluvit o nebi na zemi; láska se rozlila podobně jako dnes. Řekl jsem: „Nyní můžeme začít modlitební řadu.“ Řekl jsem: „Všichni, kdo máte modlitební lístky,“ počínaje určitým číslem, „postavte se po pravé straně.“ Vystupovali nahoru. Asi druhá osoba byla ta paní, nesoucí malé, zmrzačené dítě, malou holčičku. Duch svatý o tom začal promlouvat a paní sedící u piana hrála:

*Aj, velký Lékař je nyní přítomen,*

*soucitu plný Ježíš,  
On povzbuzuje umdlévající srdce,  
žádné jiné jméno kromě Ježíše!*

124 A když prolétávala těmi klávesami ze slonoviny. Měl jsem v kapse malou lahvičku s olejem. Měl jsem směs. Byl to olivový olej, pocházející z olivovníku. Přistoupil jsem a modlil jsem se toho večera za nemocné, a ponořil jsem se v Ducha, a začal plakat, slzy mi začaly stékat po tvářích. A měl jsem ten olej a zjistil jsem, že ten olej... slzy kapaly do toho oleje. Šel jsem tedy a vzal tři další složky... složky, a přimísil jsem je k tomu. Vzal jsem to a pomazal tím to malé děvčátko.

Vložil jsem na ni ruce, řekl jsem: „Nebeský Otče, Ty jsi ten velký Lékař a jsi právě nyní zde.“ A to malé děvčátko na mne pohledlo, zavrtělo sebou, vyskočilo mi z rukou, dopadlo na podlahu a začalo běhat po podlaze. Její matka omdlela; dunkardka. A paní u piana se ohlédla, úplně zbledla a téměř se zhroutila. A piano pokračovalo a hrálo:

*Aj, velký Lékař je nyní přítomen,  
soucitu plný Ježíš,  
On povzbuzuje umdlévající srdce,  
žádné jiné jméno kromě Ježíše!*

125 Malé, dunkardské děvče sedící tamhle, pozoroval jsem, jak stěží popadá dech. Nikdy neslyšelo o letničních, krásné, malé děvče, dlouhé, světle, upravené, blond vlasy. Víte, jak se oni oblékají, dávají si na hlavu bílé kloboučky. Ten z její hlavy spadl, pozvedla ruku a začala zpívat. Nevěděla, co zpívá, tak byla pohroužena v Duchu.

126 A celá církev jednomyslně přicházela, plačíc, k oltáři, přijímajíc Pána Ježíše. A Duch svatý je pokřtil, jednoho každého, v lásce. Ó, jak plakali a dávali se do pořádku, a podávali si navzájem ruce, to se stalo! To jsou letnice.

127 Tentýž Ježíš je zde. Nuže, nepokoušej se... Vidiš, pokoušíš se uvažovat: „Dobrá,“ na něco se v myšlenkách soustředíš, co je daleko a snad to, nebo: „Zkusím to nebo ono.“ Bude lepší, když se posadíš na své sedadlo, dokud ve tvých myšlenkách nebude: „To je to!“ Když to docílíš, pak je to pryč. Dokud ne, bude to stále tu.

128 Chcete-li, přibližte se co nejbliž k oltáři a zaujměte tato místa. Chci požádat bratra Neville, aby mi pomohl. Zde je olej k pomazávání,

chci, bratře Neville, abys pomazal každého jednotlivce, když na ně kladu ruce. Pokud opravdu věříte, to je ono! Opravdově věřte ve vašich srdcích. Zazpívejme nyní opravdu něžně, všichni společně nyní zpívejme „Velký Lékař“.

*Aj, velký Lékař je nyní přítomen,  
soucitu plný Ježíš,  
On povzbuzuje umdlévající srdce,  
ó, slyš hlas Ježíše.  
Něžný tón písně serafína,  
sladké jméno na smrtelném jazyku,  
ta nejněžnější píseň,  
Ježíš, požehnaný Ježíš.  
Skloňme nyní hlavy.  
Jděte v pokoji cestou do nebe,  
nesouce jméno Ježíš.*

<sup>129</sup> Náš Nebeský Otče: „Modlitba víry zachrání nemocného,“ říká Slovo. „A Eliáš byl člověk, tímž bídám jako i my poddaný.“ A, Bože, nedovol, nedovol, abychom byli vinní tím, že jsme lidem učinili evangelium tak složité, že budou uvažovat, že je to člověk a ne Bůh. Chceme se jednoduše držet těch zásad. A díky těm duchovním písním jsme vešli do požehnaného obecenství jeden s druhým. Tak tedy, máme Velekněze, který přišel s námi, On dnes vstoupil s námi a můžeme se Jej dotknout city našich nemocí. Mnozí dnes ráno stojí zde při oltáři, nuzní. A já vysílám tvého milovaného a ctihodného služebníka, mého bratra Nevilla, ctihodného muže, spravedlivého; jako Eliáš, poddaného stejným bídám jako Eliáš i my všichni. Já ho vysílám.

<sup>130</sup> Ty jsi řekl: „Ať je mažou olejem, modlí se za ně,“ tělo, „a modlitba víry zachrání nemocné.“ A já se modlím celým svým srdcem, Pane, za každého zde jednotlivě. Ty víš, v čem jsou nuzní. A já se modlím, abys je uzdravil. Tak tedy, Jakub toto napsal Církvi; byv inspirován Duchem svatým, kterého obdržel od Boha, což bylo utvořeno u Boha před založením světa.

<sup>131</sup> Ježíš, odcházej, řekl: „Budou vkládat ruce na nemocné a budou se mít dobře.“

<sup>132</sup> A když vysílám svého bratra vykonat práci, kterou pověřil Jakub skrze Ducha svatého, pomazat, i my se k tomu vracíme (skrze pověření Pána Ježíše a Svatého ducha), a vkládáme na ně ruce, a oni se uzdraví.

133 Nyní, Pane, celým svým srdcem, jsou zde nemocní, kteří se ke mně připojili, vši silou a vši mocí, modlím se modlitbou víry za každou osobu, stojící zde a prosím, aby v jejich myšlenkách nezůstala ani špetka pochybnosti (!), ale aby se vrátili na svá sedadla s pevnou a dokonalou jistotou, že jim bylo svěřeno Boží zplnomocnění a jeho Slovo se jistě projeví jejich uzdravením. Prosíme o tato požehnání pro ně ve jménu Ježíše Krista. Amen.

134 Necht' nyní každý... (Prázdné místo na pásku. Pianista hraje Je Pramen a Velký Lékař, zatímco se bratr Branham a bratr Neville modlí za nemocné. Prázdné místo na pásku-vyd.)

135 Když jsem se modlil za malou dívku a prorokoval nad ní, ohledně té velké věci, která odstávala na její hlavě a na její tváři zde, jak se to uvolnilo a uzdravilo. Zde je tato dívka, všechno to z její tváře a ostatních míst zmizelo. Maminka ji nese k Boží slávě ukázat, že se to zcela usušilo, zůstal jen strup. Sestro, Ježíš jednou řekl: „Copak nebylo devět uzdraveno?“ Jeden přišel vzdát dík, vidíte. Díky za to Bohu. Nyní, miláčku, narostou ti na tom vlasy. Pamatuj, co ti řekl bratr Branham zde onoho večera a budeš úplně v pořádku a normální.

Skloňme se a poděkujme Bohu.

136 Teď, Otče, děkujeme Ti za tvé uzdravení. Děkujeme Ti za tuto oddanou matku a roztomilé malé děvčátko, které ochotně přišla ukázat, že Ježíš stále žije a kraluje. Když jsem viděl tu velkou, škaredou věc jako rakovina, nafouklou na celé hlavičce a na této straně, a Ty jsi ji uzdravil, a odstranil to pryč. Děkujeme Ti za to. A modlíme se nyní, abys požehnal tu oddanou matku, její srdce je vzrušeno. Až se toto děvčátko stane ženou, necht' stále svědčí o Tvé slávě.

137 Nyní pokračuji ve vkládání rukou na tyto nemocné, zatímco bratr a já je pomazujeme. Necht' obdrží totéž požehnání jako toto malé děvčátko. Kdyby jen mohli věřit dětskou vírou jako toto dítě, pak se to stane.

(Bratr Branham a bratr Neville pokračují v modlitbě za nemocné. Prázdné místo na pásku - vyd.)

138 Znamenité. Jsem dnes ráno tak šťasten, co jsme vzdávali díky a měli spolu čas obecenství, jeden s druhým, zatímco krev Pána Ježíše očišťuje nás od všech hříchů. A já...

139 A přichozím v našich branách, chceme vás opět přivítat. Přijaté

večer k večerní bohoslužbě. Jestli jste ve městě a chtěli byste se ještě zastavit a být spolu s námi dnes večer, byl bych velice rád. Dveře jsou vždy otevřeny. Nemáme žádnou denominaci, žádné vyznání víry... Krista, žádný zákon, kromě lásky, žádnou knihu, kromě Bible. Přejeme si vás, zveme vás, jste srdečně zváni.

<sup>140</sup> A chci také požádat, až budete na cestě, až opustíte naše město a jednotlivá místa této země, vzpomeňte si na mne ve vašich modlitbách jako na spoluslužebníka v Kristu, a v lásce a obecenství Svatého Ducha. Zakrátko musím odjet do Kanady a do Kalifornie. Upřímně řečeno, stěhuji se do Kalifornie. Pak bych si velice přál, abyste se za mne modlili, protože zrovna teď mám něco kvůli čemu se musím rychle rozhodnout, rozumíte, a je to velmi namáhavé a já prosím, abyste mě měli ve vašich srdcích a pamatovali na mne, protože vím, že modlitba je to, co mění věci. Modlitba je to, co pro nás činí věci.

<sup>141</sup> Tak tedy, dnes; je mi líto, že jsem vás tak dlouho zdržel a našeho zdejšího, drahého bratra, pastora, mimo kazatelnu. Je mi líto, ale snad ani nevím... musím urychleně odjet. Neviděl jsem žádnou žádost ke krátkému pohovoru, položenou na stole. Ale, zatímco to pastor prohlížel... Jeden bratr přijel až z Anglie, řekl, že se chtěl se mnou na několik minut vidět. A já se chci setkat s tímto bratrem. Přál bych si mít čas podat si s vámi ruce a vidět vás všechny, ale nemohu. Nuže, když chcete mít se mnou krátký pohovor, během těchto dnů, co jsem zde, telefonujte mému sekretáři, bratru Coxovi, sedícímu zde, a on to zajistí. Z toho důvodu musíme mít — musíme rozdělit náš čas, abychom tyto věci umožnili. Ale tento bratr o tom nevěděl a přicestoval z Anglie. Předpokládám, že během dvanácti minut odejdu, a proto, ó, ano, ve dvanáct, já musím pospíchat a odjet. A proto mi vy všichni promiňte, že půjdu tam do místnosti si s tímto bratrem na několik minut pohovořit. A jakmile se vrátím, všichni se setkáme. Modlete se za mne.

<sup>142</sup> Bohoslužby se budou konat ve Filadelfské církvi, ve čtvrtek večer. Budeme v konferenčním sále, ten příští týden, ve středu večer. (Děkuji vám, pane.) Budeme s Mezinárodním sdružením obchodníků plného evangelia a budu mluvit večer, ráno triadvacátého v Leami... Hotelu v Minneapolis, Minnesota. A pak v konferenčním sále, myslím, že je to následující, tento večer, to znamená v sobotu. A v neděli budu v chrámu Přístav srdce s kazatelem Gordonem Petersonem, a to je bohoslužba s kázáním. A od pondělka večer, celé pondělí, budou se po

dobu pěti dnů konat shromáždění.

<sup>143</sup> Pak mám TAK PRAVÍ PAN přinést určité ženě daleko v severní Kanadě. Pojedu tam, moje žena pojede se mnou, i děti, ne na dlouho. Cestou zpět se zastavím u svého přítele Ema Baxtera. Chci mu říci něco ve Vancouveru. A hned potom pojedu dolů do Washingtonu k panu Rasmussenovi na jednodenní návštěvu.

<sup>144</sup> Pak pojedu dolů do La Crescenta, vyřídít několik věcí, které, můj stan je již hotov a připraven na cestu na misijní pole. A proto, možná začnu na západním pobřeží Kalifornie, pojedu dolů přes Kalifornii a Arizonu, tuto nadcházející zimu, jestli Pán dovolí; snad s výjimkou toho volného času mezi shromážděními pro bohoslužby, abychom odjeli znovu do Afriky. David DuPlessis a mnozí muži z Afriky, kteří chtějí zařídit Africkou kampaň, byli s ním v tom shromáždění a měli v úmyslu se tam setkat. A máme být s bratrem Arganbrightem a modlit se, abychom si byli jisti, kde se budou konat další shromáždění.

<sup>145</sup> Milujete Jej? (Shromáždění říká: „Amen.“-vyd.) V pořádku. Pak jste povinni milovat i mne, milujete-li Jej, protože já jsem v NĚm. A milujme se vespolek. Pán vám žehnej.

Náš drahý bratře Neville, Bůh ti žehnej. Děkuji za ten čas, bratře Neville.

